

ข้อมูลพื้นฐาน

ประวัติความเป็นมา

วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช เดิมชื่อว่า “โรงเรียนช่างถม” ได้จัดขึ้นเมื่อ พ.ศ.2456 ที่ วัดท่าโพธิ์ ตำบลท่าวัง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีท่านเจ้าคุณพระรัตนธัมมิ (ม่วง รตนธเถรเปรียญ) เจ้าอาวาสวัดท่าโพธิ์ ซึ่งในขณะนั้นเป็นเจ้าคณะมณฑลนครศรีธรรมราช เป็น ผู้ก่อตั้งโรงเรียนช่างถม โดยท่านได้มองเห็นความสำคัญของวิชาช่างถมในสมัยนั้นว่า หากไม่คิดจัดตั้งโรงเรียนวิชาประเภทนี้ขึ้น ต่อไป ภายหน้าศิลปะประเภทนี้อาจจะสูญหายไปจากเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของช่างถมนี้ โดยเฉพาะ ศิลปะประเภทนี้เคยเจริญรุ่งเรืองมาแล้วในประวัติศาสตร์สมัยกรุงศรีอยุธยา เจ้าพระยาบวรบุรีศรีสุริยวงศาธิบดี ได้ทำนุบำรุงเอาใจใส่เป็นพิเศษ จนมีชื่อเสียงและเกียรติประวัติดีเด่นทั้งในประเทศ และต่างประเทศ จนได้สมญานามว่า “ถมนคร” ในการดำเนินการนั้นท่านเจ้าคุณพระรัตนธัมมิ (ม่วง รตนธเถรเปรียญ) เป็นผู้อุปถัมภ์มาโดยตลอด ได้จ้างครูมาทำการสอนโดยบริจาคเงิน (นิยัต) ของท่านเป็นเงินเดือนครู ต่อมาโรงเรียนช่างถมได้ย้ายสถานที่ และเปลี่ยนชื่อโรงเรียนหลายครั้งด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

พ.ศ.2456 ชื่อโรงเรียนช่างถม ตั้งอยู่ที่วัดท่าโพธิ์ เปิดสอนวิชาช่างถม หลักสูตร 3 ปี

พ.ศ.2461-2464 ทางราชการได้รวมโรงเรียนช่างถม รวมกับโรงเรียนประจำจังหวัด (โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ซึ่งขณะนั้นตั้งอยู่ที่วัดท่าโพธิ์เช่นกัน)

พ.ศ. 2463 เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนปทุมบริบูรณ์ เปิดสอนวิชาช่างถม หลักสูตร 3 ปี

พ.ศ. 2475 โรงเรียนได้ย้ายมาอยู่หน้าวัดวังตะวันตก ถนนราชดำเนิน เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนวิสามนัญการช่าง” เปิดสอนวิชาช่างถม ช่างไม้ ช่างเย็บเสื้อผ้า และต่อมาเมื่อ พ.ศ.2482 แผนกช่างไม้ ได้ย้ายไปอยู่ที่ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช (วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราชในปัจจุบัน) และ พ.ศ.2482 เช่นกัน แผนกช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ก็ได้ย้ายไปอยู่ในบริเวณ วัดพระเงิน ตำบลคลัง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช (วิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราชในปัจจุบัน) ส่วนแผนกช่างถมก็ยังคงอยู่ที่เดิม

พ.ศ.2482 เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนช่างโลหะรูปพรรณนครศรีธรรมราช” ตั้งอยู่หน้าวัดวังตะวันตกเช่นเดิม โดยรับนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เข้าเรียน 3 ปี สำเร็จได้วุฒิประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น

พ.ศ.2505 เปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช” และเปิดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปี พ.ศ.2516 ได้ย้ายสถานที่ไปอยู่ ณ สถานที่สร้างใหม่ คือบริเวณวัดห่อไตร ตำบลนา อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช (สถานที่ปัจจุบัน)

พ.ศ.2519 (1 ตุลาคม 2519) กระทรวงศึกษาธิการ ได้รวมโรงเรียนการช่างนครศรีธรรมราชและโรงเรียนอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช และโรงเรียนศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช 3 แห่งเข้าด้วยกัน ใช้ชื่อว่า “วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช” โดยให้

โรงเรียนการช่างนครศรีธรรมราช เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช วิทยาเขต 1

โรงเรียนอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช วิทยาเขต 2

โรงเรียนศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช วิทยาเขต 3

พ.ศ. 2522 (1 มกราคม 2522) กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศแยกวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช โดยแยกวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช วิทยาเขต 1 เป็นวิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช ส่วนวิทยาเขต 2-3 ยังคงเป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช

พ.ศ. 2523 (1 มกราคม 2523) กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศแยกวิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช ออกเป็น 2 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช และวิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช และตั้งแต่ พ.ศ.2523 เป็นต้นมา วิทยาลัยฯ ได้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ในชื่อ วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช จนถึงปัจจุบัน

ปรัชญา

“ฝีมือเลิศ เชิดชูคุณธรรม นำภูมิปัญญา พัฒนาสู่สังคม”

วิสัยทัศน์

“เป็นผู้นำในการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพ ผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพได้มาตรฐาน บริหารจัดการตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาสู่สากล”

พันธกิจ

1. จัดการศึกษาด้านวิชาชีพให้มีคุณภาพและมาตรฐานสู่สากล
2. พัฒนาสมรรถนะและศักยภาพของบุคลากรและผู้เรียนให้มีมาตรฐานด้านวิชาชีพ
3. ส่งเสริมและสนับสนุนงานวิจัย นวัตกรรมและเทคโนโลยี บนพื้นฐานภูมิปัญญาเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพ

การพัฒนากำลังคนด้านวิชาชีพ

4. การบริหารวิทยาลัย ฯ ให้มีประสิทธิภาพโดยใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
5. สร้างเครือข่ายความร่วมมือการจัดการศึกษา การบริการวิชาการและวิชาชีพ
6. อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญา เพิ่มคุณค่าความเป็นไทย

อัตลักษณ์

“ทักษะดี มีคุณธรรม”

เอกลักษณ์

ส่งเสริมอนุรักษ์ศิลปหัตถกรรม “เครื่องถม”

สีประจำวิทยาลัยฯ : สีม่วงและสีแดง

ตราสัญลักษณ์

